

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **M. A. K.**
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2021, č. j. MV-16021-4/SO/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen "správní orgán I. stupně") rozhodnutím ze dne 18. 12. 2020, čj. OAM-19068-39/PP-2019, zamítlo dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a současně dle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovilo

lhůtu k vycestování z území České republiky 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaná odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce jako první žalobní bod uvedl **nesprávné posouzení skutkového stavu věci**. Žalobce namítl, že jeho vztah s J. J. považují oba shodně za obdobný vztahu manželskému. Se svou zákonnou manželkou v domovském státě žije odděleně v rozluce, což doložil potvrzeními o hlášeném místě pobytu v domovském státě. K finančním závazkům vůči rodině v Iráku uvedl, že jeho manželka je ženou v domácnosti, a tudíž je jeho povinností plynoucí ze zákonů v domovské zemi ji finančně podporovat. Toto ostatně vyplývá i z českého právního řádu v případě rozvodu a stanovení výživného na manželku a nezaopatřené děti. Žalobce také uvedl, že dům v Iráku převedl manželku. Dle žalobce žalovaná nesprávně posoudila jeho odpověď týkající se místa pobytu žalobce v období jeho přítomnosti v Iráku, neboť z jeho výsledků ze dne 21. 2. 2020 a ze dne 21. 8. 2020 plyne, že žalobce sice manželce pravidelně vyplácí peněžní hotovost, nicméně společně s ní nebydlí, ani když pobývá v Bagdádu a objasnil, z jakého důvodu se opakovaně s manželkou oženil a co mu v případě rozvodu z jeho strany coby navrhovatele reálně hrozí (*vendeta zabítím*). Zároveň žalobce uvedl, že Českou republiku opouští 2x do roka na 1 týden. Z uvedeného lze dovodit skutečnost, že žalobce nevede paralelní vztah se svou manželkou. Žalobce namítá, že je nutno hodnotit jeho situaci individuálně a s ohledem na konkrétní rodinné poměry dotčených osob. V této souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2016 č. j. 15A 135/2013-62, ve kterém se soud zabýval možnostmi existence manželství a současně trvalého vztahu s družkou.
4. Z dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je třeba zkoumat rovněž důvody odloučení cizince od původní rodiny (manželky) a je třeba zabývat se tím, zda již došlo k faktickému rozvratu tohoto dřívějšího rodinného vztahu, neboť jediné za této situace je možno připustit, že i za formálního trvání původního manželství může vzniknout nový trvalý vztah „druhovský“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35). Žalobce je přesvědčen, že z výsledků ze dne 21. 2. 2020 a ze dne 21. 8. 2020 vyplynuly skutečnosti zmiňované v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tyto skutečnosti prokazují, že žalobce pobývá ve společné domácnosti se svou družkou v rámci možností, které jsou i přes skutečnost volného přístupu na trh práce České republiky omezené, pracuje na krátkodobých brigádách a ze získaného příjmu spolu s příjmem, který mu i nadále plyne v domovském státě, hradí náklady na vedení společné domácnosti a života zde v České republice.
5. Žalobce dále konstatuje, že právo pobytu rodinných příslušníků občana EU v členském státě, jehož je občan EU státním příslušníkem, dovozuje Soudní dvůr EU z čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“). Podle čl. 20 SFEU, který zavádí občanství EU, mají občané EU mj. právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Pro nynější věc je podstatný např. rozsudek Soudního dvora EU (velkého senátu) ze dne 10. 5. 2017, Chavez-Vilchez a další, C-133/15. Dle závěrů tam uvedených v bodě 63 *„existují velmi specifické situace, v nichž navzdory tomu, že se*

neuplatní sekundární právo týkající se práva pobytu státních příslušníků třetích zemí a že dotýčný občan Unie nevyužil svobody pohybu, musí být státnímu příslušníkovi třetí země, který je rodinným příslušníkem tohoto občana, přiznáno právo pobytu, neboť jinak by byl popřen užitečný účinek občanství Unie, kdyby v důsledku odeprání takového práva byl tento občan ve skutečnosti nucen opustit území Unie jako celek, a byl tak zbaven možnosti skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z tohoto statusu“.

6. Druhým žalobním bodem žalobce je **nesprávný právní závěr** žalované. Žalobce nesouhlasí s tím, že by vyhovění jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky znamenalo porušení veřejného pořádku z důvodu jeho existujícího manželství. Dle žalobce žalovaná nesprávně vyložila neurčitý právní pojem *veřejný pořádek* a odkazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, sp. zn. 11 Ca 50/2006 a Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64, které se výkladem uvedeného neurčitého právního pojmu zabývaly. Žalobce uvádí, že pokud lze veřejný pořádek vnímat jako faktický stav společnosti, tak si dovoluje považovat jeho partnerské soužití s občankou Evropské unie a současně jeho manželství, které má právně upraveno ve svém domovském státě, kam cestuje maximálně 2x krát v roce na omezený časový úsek, za neodporující veřejnému pořádku.
7. Žalobce je přesvědčen, že jen správní orgány zkrátily na jeho právech, neboť neposoudily jeho případ individuálně, nezvážily okolnosti, za jakých k celé situaci došlo a současně se nezabývaly dopadem rozhodnutí do partnerského vztahu žalobce a jeho družky, občanky Evropské unie, a proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření ve většině odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť námitky uvedené v podané žalobě jsou obsahově shodné s námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Dále dodala, že trvá na svém názoru, že dle českého právního řádu nelze akceptovat, aby účastník řízení udržoval manželský vztah v zemi původu s manželkou, podporoval ji a jejich děti finančně a v České republice vedl vztah obdobný, na základě kterého by mu měl být udělen přechodný pobyt jako rodinnému příslušníku občana EU.
9. Žalovaná shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti a že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhla, aby soud předmětnou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Skutkový stav

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 1. 11. 2019 u správního orgánu I.

stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobce jako občana Evropské unie uvedl svou družku J. J., státní příslušnici České republiky. Ke své žádosti předložil žalobce potvrzení o zajištění ubytování, pracovní smlouvu, smlouvu o zdravotním pojištění, čestné prohlášení a několik fotografií z let 2012 až 2019, na kterých je žalobce a pravděpodobně J. J. v různých životních situacích (dovolené, výlety, rodinná setkání,...). V čestném prohlášení žalobce uvedl, že se na jaře 2012 prostřednictvím internetové seznamky seznámil se svou družkou, J.J.. V létě 2012 se poprvé setkali v Praze, následně se navštěvovali, on se seznámil s rodinou družky a začali plánovat společnou budoucnost. Společně se odstěhovali do X, kde začali podnikat – otevřeli si bistro. V dubnu 2013 přenechali provozovnu novému nájemci a odstěhovali se do X.

12. Dne 21. 2. 2020 byly provedeny výsledky žalobce a J. J.. Z výsledků vyplynulo, že žalobce aj. J. se znají od roku 2012. První 3 měsíce roku 2013 společně podnikali a bydleli v X. Poté žalobce odcestoval do Bagdádu a do České republiky se vracel jen na krátké návštěvy. Oba vyslyšení dále uvedli, že žalobce je rozvedený, ale ne úředně. S manželkou nežije od seznámení s J. J.. Žalobce k tomu dále vypověděl, že v arabských státech je problém s rozvodem, protože může hrozit *vendeta zabítím*, rozvod je urážka na cti a přestože jsou s manželkou od sebe odloučení, možnost rozvodu je téměř vyloučená.
13. Správní orgán I. stupně vyzval dne 5. 3. 2020 žalobce, aby s ohledem na povinnost správního orgánu posoudit skutečnou intenzitu nerozvedeného manželství předložil doklady, které budou prokazovat, od jakého data s manželkou skutečně nežije a zda a jakým způsobem s manželkou (ne)vede společnou domácnost.
14. Dne 8. 4. 2020 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření, ve kterém žalobce uvádí, že během řízení bylo dostatečně prokázáno, že jeho vztah k J. J. je intenzivní a dlouhodobý. Dále je v prohlášení uvedeno, že se rozvod v Iráku (byť zákonem povolen), neslučuje s náboženskými tradicemi a leckdy jeho zákonné vydobytí stojí navrhovatele rozvodu život – toto jsou dle žalobce všeobecně známé a doložitelné skutečnosti. Žalobce dále k prokázání pevnosti vztahu s J. J. doložil další fotografie, tentokrát z rekonstrukce bytu, na které se oba podílejí finančně i prací.
15. Dne 8. 6. 2020 byl správnímu orgánu I. stupně předložen „certifikát svědectví“, dle kterého bydlí manželka žalobce, A. R. S., xxx. V certifikátu je dále uvedeno, že uvedená žena je od roku 2013 ženou v domácnosti. Certifikát byl podepsán 2 svědky před městským oddělením Karkh. Certifikát byl doložen v prosté fotokopii s připojeným úředním překladem do jazyka českého. Dále byla doložena prostá fotokopie neidentifikovaného průkazu žalobce a jeho úřední překlad do jazyka českého, dle kterého je jeho bydlištěm xxx.
16. Dále je ve správním spise založen dokument s názvem „Islámské zákony o manželstvích a rozvodech v arabském světě“ zpracovaný Migračním úřadem Ministerstva vnútra SR, Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce. Obsahem touho dokumentu je zákon č. 188 z roku 1959, o právním postavení osob, ze kterého mj. vyplývá, že v Iráku jsou soudní rozvody zákonem povolené.
17. Dne 21. 8. 2020 byly znovu provedeny výsledky žalobce a J. J.. Z výsledků vyplývá, že se žalobce a J. J. dělí o náklady na vedení domácnosti. Dále z výsledků vyplývá, že žalobce na otázku zda finančně podporuje svou manželku uvedl: „*Ano, určitě. Mám tam i dům,*

který jsem převedl na její jméno.“ Následně na otázku, jak vysokou měsíční částkou manželku finančně podporuje, uvedl: *„Je to 400-500 dolarů měsíčně. Když má nějaké nečekané výdaje, tak to zaplatím.“* Manželku viděl žalobce naposledy cca před rokem a půl v rámci setkání rodiny. Na žádost, ať co nejkonkrétněji popíše důvod, pro který se nemůžete rozvést, uvedl: *„Já jsem se rozvedl v roce 2013 na dobu jednoho měsíce pouze, vše to bylo ověřeno a chtěl jsem přijet sem, abych se oženil s přítelkyní zde žijící. Tehdy jsem převedl dům na jméno manželky, ale její rodina mi dělala problémy. Začali dělat problémy ohledně cti a náboženství, protože pochází z vesnice, kde se to velmi přísně trestá. Po tom měsíci jsme se opět vzali. Tehdy mu její rodina dala vysoké věno (90 000 dolarů), které by v případě rozvodu musel vrátit. Mám strach o život, proto se s manželkou nemůžu rozvést. V Iráku nezůstávám déle než dva měsíce, udělám co je potřeba a pak se přesouvám do dalšího státu, což potvrzují razítka v mém pase.“* Žalobce dále uvedl, že když je navrhovatelem rozvodu muž, je to porušení cti, naopak když je navrhovatelka žena, tolik se to neřeší. Rodina ženy může navrhovatele rozvodu pak ohrožovat a připravit o život. Na otázku, zda má důvodné podezření, že by na něj někdo chtěl v případě rozvodu uplatnit *vendetu* zabitím žalobce odpověděl: *„Ano, je to normální. Nevím, koho pošlou, ale určitě by někoho poslali mě zabít. Například přijede k někomu na motorce a zastřelí ho. Když se rozvedu v mém věku a mám 4 dcery, to znamená, že ta žena je nevěrná a nečestná a její rodina to zkoumá, jestli tomu je tak, a z toho je pak problém.“*, dále doplnil: *„Když jsem se rozvedl tak mi vyhrožovali zabitím nebo zařídit nový sňatek s vysokým věnem. V současné době se rozvést nemůžeme. Nebo až se změní zákon a nebude to jen o náboženství.“* Správní orgán I. stupně dále položil otázku, zda může předložit nějaké doklady, které by prokazovaly jím tvrzené pravidlo *vendety* zabitím, když v prohlášení uvedl, že dané pravidlo je známé a doložitelné. Žalobce odpověděl: *„Důkaz neposílají písemně, všechno říkají ústně. V roce 2012 se stal problém s manželkou, brali mě za teroristu a vzali mě do vězení na dva týdny.“* Zmocněná zástupkyně dodala, že otázka byla myšlena spíše na veřejné zdroje, co se týče zpráv a podobně, nikoli přímo na účastníka řízení. Správní orgán I. stupně dále zjišťoval, jakým způsobem je v Iráku nahlíženo na oddělené žití a bydlení manželů. K tomu účastník řízení uvedl: *„Z náboženského hlediska, když jsou dva manželé, nemůžeme bydlet ve stejné domácnosti. Každý bydlíme odděleně.“*, oddělené žití a bydlení není urážkou na cti, ovšem dle slov žalobce v Iráku nepřipadá v úvahu, aby jeden z manželů měl jiného partnera. Žalobce dále na otázku, kdo bydlí společně s ním v jeho domě v Bagdádu, uvedl: *„Manželka a dcery S. a S.“* Na otázku, zda má ke své manželce nějaké povinnosti vyplývající z tradice či práva, uvedl: *„zabezpečit manželku finančně“*. Žalobce téhož dne předložil správnímu orgánu I. stupně oddací list ze dne 17. 11. 2013, dle kterého tohoto dne pojal za manželku A. R. S., s níž se prve rozvedl. Oddací list obsahuje i ujednání, že v případě rozvodu obdrží manželka 100 milionů iráckých dinárů.

18. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím zamítl dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, s odůvodněním, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců a současně stanovil žalobci lhůtu 60 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Proti prvostupňovému orgánu podal žalobce odvolání.
19. Žalovaná odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že vztah druhá a družky je vztahem obdobným manželskému, který by měl v budoucnu vyústit v

manželství. To ale není v tomto případě možné. Žalobce je ženatý a rozvod neplánuje, jak vyplývá z výsledků. Svou manželku pravidelně finančně podporuje, několikrát za rok do Iráku jezdí, s manželkou se vidá. Z uvedeného tak vyplývá, že žalobce vede společnou domácnost jak s J.J. na území České republiky, tak se svou manželkou v Iráku, neboť její finanční zabezpečení, jakožto ženy v domácnosti, je plně v jeho dispozici. V konkrétním případě nelze pokládat vztah žalobce s Jaroslavou Jiránkovou za vztah splňující podmínky ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť by takové použití právního předpisu odporovalo veřejnému pořádku. Zásada monogamního manželství je jednou ze základních zásad českého právního řádu a i základní společenskou normou. Žalovaná současně zdůraznila, že řízení v posuzované věci bylo zahájeno na žádost žalobce, tudíž je ovládáno dispoziční zásadou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017 – 25). Břemeno *hodnověrného doložení* splnění podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců leželo na žalobci, který měl důvody podání žádosti nejenom sám tvrdit, ale také je hodnověrně doložit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 6 As 95/2013). K neurčitému právnímu pojmu *trvalost partnerského vztahu* žalovaná odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80 /2011-69, ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29 a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 Azs 150/2019-41 a uvedla, že správná aplikace předpokládá ze strany správního orgánu správní uvážení. Správní orgány jsou pak povinny zhodnotit, zdali konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod neurčitý právní pojem subsumovat či nikoli. Žalovaná konstatovala, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídil tak, jak vyžaduje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy a dostál zákonem a judikaturou kladeným požadavkům na dokazování. Žalovaná se též zabývala tím, zda napadeným rozhodnutím nebude porušen závazek, který pro Českou republiku vyplývá z mezinárodních smluv, jimiž je vázána přiměřeností, kdy odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 a ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011-55 a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, č. j. 4 Az 30/2018-22 a uvedla, že průběhu řízení nepředložil žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná dodala, že žalobci není zakázán pobyt na území České republiky, není mu znemožněno požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění a v případě, že splní zákonné podmínky pro jeho vydání, pobytové oprávnění získat.

Právní posouzení

20. Spornou otázkou v dané věci je, zda lze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
21. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

22. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
23. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
24. Podle čl. 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „Směrnice“) *„Aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah. Hostitelský členský stát pečlivě posoudí osobní poměry těchto osob a zdůvodní každé odepření vstupu či pobytu těchto osob.“*
25. Mezi žalobními stranami není sporné, že existence manželského svazku ze své podstaty nevylučuje, aby jakákoliv osoba vstoupila do vztahu s druhem či družkou, a aby takovýto vztah nabyl svou povahou podobu vztahu obdobného rodinnému. Dle rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2016, č. j. 15 A 135/2013-62 *„[i] družský vztah za trvání manželství tak může být důvodem prohlášení cizince za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Vždy však bude třeba posuzovat, nakolik intenzivní či naopak formální je na jedné straně vztah cizince k jeho dosud nerozvedenému manželu a na straně druhé k jeho současnému druhu, a dále, jak již bylo uvedeno v citované judikatuře, jaké jsou důvody, pro které cizinec dosud manželství neukončil“.*
26. Krajský soud, stejně jako žalovaná, nepochybně, že vztah žalobce a J. J.é je možné charakterizovat jako vztah druha a družky (tráví spolu volný čas, znají informace o osobě druha,...). Jejich soužití je možné charakterizovat i jako společnou domácnost, neboť spolu skutečně sdílejí obydlí a společně se podílejí na výdajích. Nicméně je nutné zohlednit i skutečnost, že žalobce má manželku, která žije v domovském státě.
27. Krajský soud se ztotožnil s žalovanou, že v přezkoumávaném správním řízení to byl žalobce, jemuž svědčila povinnost tvrzení a povinnost důkazního břemene ve vztahu k předmětu řízení a úkolem správních orgánů bylo vyhodnotit žalobcem předestřený skutkový stav a míru jeho prokázání a aplikovat rozhodnou právní normu. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že jeho manželství je pouze formální a aby doložil důvody, pro který dosud manželství neukončil. Z výňatku islámských zákonů založeného ve správním spise vyplývá, že rozvod je v Irácké republice povolen. Žalobce v řízení před správními orgány tvrdil, že rozvod je sice v Iráku zákonem povolen, nicméně se neslučuje s náboženskými tradicemi a leckdy jeho zákonné vydobytí stojí navrhovatele rozvodu život (*vendeta zabítím*) – toto jsou dle žalobce všeobecně známé a doložitelné skutečnosti, které však ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoložil (např. z veřejně dostupných

zdrojů). Na podporu svého tvrzení o formálnosti jeho manželství pouze doložil „certifikát svědectví“, dle kterého žalobce a jeho manželka nežijí v domovském státě na stejné adrese. Naproti tomu žalobce sám uvedl, že se se svou ženou v minulosti již jednou rozvedl. Žalobce též uvedl, že v současnosti svou manželku finančně podporuje a do domovského státu se během roku vrací. Krajský soud konstatuje, že tvrzení žalobce o formálnosti jeho manželství je nepřesvědčivé a žalobce břemeno důkazní v dané věci neunesl. Dle krajského soudu nelze souhlasit s žalobcem, dle kterého správní orgány nesprávně posoudily skutkový stav věci, neboť správní orgány zjistily skutkový stav věci v souladu se zákonnými požadavky a nelze jim přičítat k tíži nedostatky, které způsobil žalobce neunesením důkazního břemene. Výše uvedené je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, na který odkazoval i žalobce ve své žalobě a který se zabýval přípustností souběžného vedení manželství a vztahu jemu obdobnému, kdy dospěl k závěru, že je to žalobce, kdo musí hodnověrně prokázat okolnosti případného rozchodu s jeho manželkou.

28. K čl. 20 SFEU a žalobcem předestřené rozhodnutí Soudního dvora EU krajský soud uvádí, že tato legislativa a judikatura není pro posuzovanou věc přílehlavá, neboť tyto se vztahují na případy, kdy odepřením pobytu státnímu příslušníkovi třetí země dojde k porušení práva zakotveného v čl. 20 SFEU rodinného příslušníka této osoby, který je státním příslušníkem členského státu EU. V daném případě by nepřiznání práva pobytu žalobci neznamenal omezení práv uvedených v čl. 20 SFEU jeho družky, neboť ta není nucena následovat žalobce a opustit tak území EU jako celek.
29. K druhému žalobnímu bodu- nesprávný právní závěr, dle kterého v daném případě správní orgány chybně vyložily a aplikovaly neurčitý právní pojem *veřejný pořádek*, krajský soud uvádí následující. Jak již uvedl žalobce, výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se zabýval např. Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 21. 9. 2006, č. j. 11 Ca 50/2006-36, který dospěl k závěru, že *„[p]ojem veřejný pořádek je pojmem obecným, který není v zákoně č. 326/1999 Sb. definován. Jakýkoliv obecný pojem použitý v právním předpisu musí být vyložen. Za veřejný pořádek je nutno považovat soustavu pravidel chování, která jsou obsažena v právních předpisech, ale i chování, která v právních předpisech obsažena nejsou, jestliže jejich zachování je podle obecného názoru lidí v určitém místě a čase nezbytnou podmínkou pokojného stavu. Veřejným pořádkem je pak stav, ve kterém jsou pravidla chování dodržována, porušením veřejného pořádku je stav, kdy pravidla chování dodržována nejsou. Mezi pravidla chování, jejichž dodržování je obecně vyžadováno, aniž by byla výslovně právním předpisem stanovena, lze považovat základní pravidla slušnosti, morálky, respektování práv druhých a podobně. O to víc je třeba za taková pravidla chování považovat to, že se každý chová v souladu s právním předpisem, práva a povinnosti zde stanovená dodržuje a nechová se tak, že svým jednáním právní předpis obchází. Dosáhne-li určité jednání takové intenzity, že ho lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona, je nutno takové jednání považovat za porušení veřejného pořádku, a to za porušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť nejenže nerespektuje základní pravidla chování a morálky právně sice neupravené, ale společností vyžadované, ale dosahuje takové intenzity, že porušuje či obchází pravidla chování v právním předpise vyjádřená.“* Správní orgány uvedly, že zásada monogamního manželství je jednou ze základních zásad českého právního řádu a i základní společenskou normou. Lze souhlasit se závěry správního orgánu, že vzhledem k okolnosti existujícího manželství žalobce mu nelze přiznat status osoby rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákon o pobytu cizinců, neboť v takovém případě by správní orgány schvalovaly možnost souběžného vedení

manželství, které nelze označit za formální, se vztahem jemu obdobným, z jehož titulu by se na cizince hledělo v intencích zákona o pobytu cizinců stejně, jako kdyby mezi ním a občanem EU existoval vztah rodinný tedy manželství. V materiální rovině by tak přiznáním statutu rodinného příslušníka občana EU žalobci dle § 15 a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla připuštěna možnost existence „dvojího manželství“, což odporuje společností vyžadovanému chování, resp. společenské normě monogamního manželství, a tudíž veřejnému pořádku.

30. Žalobce dále namítl, že se správní orgány nezabývaly dopadem rozhodnutí do jeho partnerského vztahu. Žalovaná se touto otázkou zabývala na 10 a 11 napadeného rozhodnutí, kde mj. konstatovala, že v průběhu řízení žalobce nepředložil žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života a současně uvedla, že napadeným rozhodnutím není žalobci zakázán pobyt na území České republiky, není mu znemožněno požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění a v případě, že splní zákonné podmínky pro jeho vydání, pobytové oprávnění získat. Krajský soud se z odůvodněním žalované ztotožňuje a námitku žalobce odmítá.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. března 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu